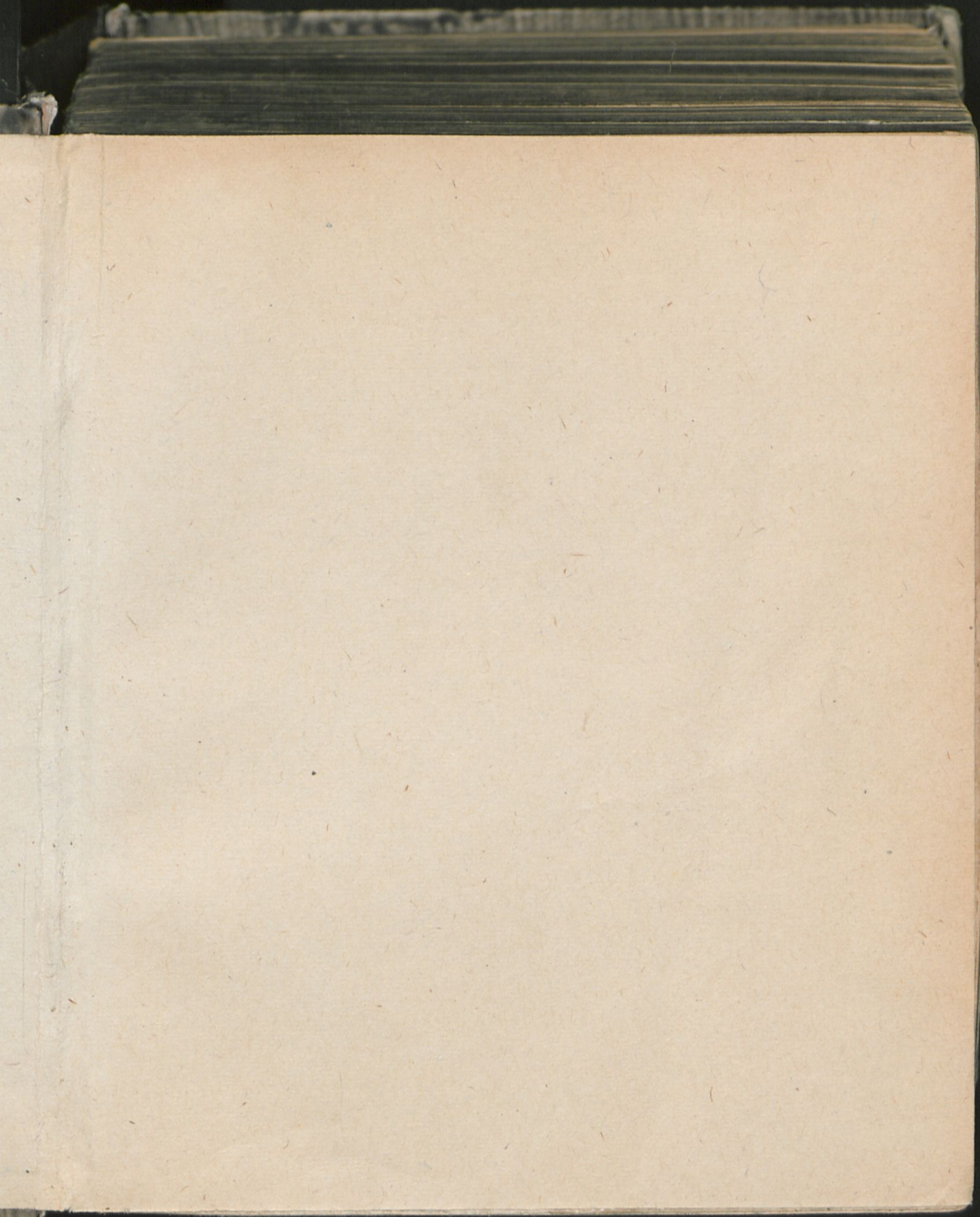

98

V I T A

78.

CLARISSIMI
PHILOSOPHI ET ME-
DICI, Dn. VVOLFGANGI MEV-
RERI, COLLEGII MEDICI DE-
cani, & professoris publici in
Academia Lipsica

Descripta

à

M. Bartholomæo VValthero.

L I P S I A E,
Excudebat Abraham Lamberg

ANNO M. D. LXXXVII.

28

CLARISSIMIS ATQVE
HUMANISSIMIS VIRIS: Dn.
PHILIPPO IVRIS VTRIVSQUE DO-
ctori: M. Christophoro mathematicum
professori in Acad. Lips. & medicinæ
candidato: & erudito juueni Ioanni
Theologiæ studiofo, MEVRERIS
FRATRIBVS, VVOLFGANGI
FFF. amicis suis hono-
randis.

 *Q*uod lege Attica prudenter
constitutum, & religiosè
observatum legimus, vt in-
terfecti in prælijs oratione
solemni ad populū laudaren-
tur: id apud nos fieri multò magis decet, non
modo de his, qui in bello pro patria fortiter
pugnantes pulchram quidem, sed violentam
mortem oppetunt: verum etiam qui alijs a-
nimi virtutibus excellentes, ac publicis mu-
neribus

P R A E F A T I O .

neribus præclarissimè perfuncti, instar militum iussu Imperatoris, id est, Dei de præsidio & vitæ statione decedunt, & in actu, quod dicitur, moriuntur.

Nam Græcorum oratio splendide illa quidem elaborata, & alicui sapientia & auctoritate præstanti ad id munus suffragijs populi delecto imposita, dirigebatur tum ad recolendam memoriam virorum fortissimorum, qui charitatem patriæ omnibus alijs rebus charissimis anteposuerunt: tum ad consolandos eos, quibus parentes vel liberi erepti bello erant, quorum non poterant non sine acerbissimo doloris sensu meminisse: tum vero præcipuè ad excitandos superstites, ut simili virtutis studio & amore erga patriam non dubitarent, quandocunq; opus esset, pro eius salute, more maiorũ suorũ, animo excelso & hilari vel præsentissimum mortis periculum subire. Quod scilicet in ea Republica fieri

fieri oportet, quæ non tam externo auxilio nititur, quàm per se suisq^{ue} vi^{ribus} regitur & conseruatur.

Nos vero edocti melius, quemadmodum illa præclara instituta commendamus, & quo ad eius fieri potest, sequimur: ita longè sublimiora, & consolatione pleniora subijcimus: quibus mortuum vivere, & sepultū excitatū iri, & cadauer à vermibus consumptum immortalitatē consecuturū piè credimus. Hinc animus morientis in tristi partium coniunctissimarum separatione, interdum etiam inter grauissimos cruciatus corporis lætior, fiducia de vita meliore eaq^{ue} perpetua in media morte certissima. Hinc viuorum mitius desiderium erga defunctos, efficacissima de futura diuturniore conuersatione consolatio.

Et si autem hæc in omni Christianorum obitu diligenter sunt cogitanda, tamen præcipuè in mentē venire nobis debēt, cum esse-

A 3 rimus

PRAEFATIO.

rimus corpora virtute, doctrina & sapientia
 excellentissimorum virorum, de Republi-
 ca, Ecclesijs & Scholis optimè meritorum,
 qui veluti columnæ fuerunt status publici
 fatiscentis & iam iam ruinam minantis, &
 quorum opera & consilijs in rebus nostris
 priuatis subinde fuimus adiuti. Et profecto
 tum demum nos miseri nostra intelligere in-
 cipimus bona, quando quæ in potestate nostra
 habuimus haud magnifecimus, amissa fru-
 stra requirimus.

Inter hos viros cum in Academia &
 Repub. nostra non postremum locum habu-
 erit pater vester Wolfgangus Meurerus
 eximius medicus & philosophus, quem æter-
 nus Deus rebus humanis exemit, & ex hac
 ærumnosa & incerta in illam beatam &
 sempiternam vitam transtulit: operæ precis
 um futurum arbitrabar, εἰ τις ἀνὴρ ἠγεμενὸς ὑπὸ
 τῆς πόλεως, ὅσαυτ' γνώμη τε δοκῆ μὴ ἀξιώετο εἶναι, καὶ ἀξι-
 ωμεν

P R A E F A T I O

ὡμειν προήκη, λέγει ἐπ' αὐτῷ ἔπαινον τὸν πρέποντα, ut cum
 Thucydide loquar, praesertim discipulorum
 aliquis, quorum magnam copiam reliquit
 virorum omni doctrinarum genere clarissi-
 morum, qui laudum praceptoris sui buccina-
 tores idonei, & quidem iure merito esse pos-
 sent, nisi forsitan alijs negocijs grauioribus im-
 pediti in officio persoluendo vel inuiti tardi-
 ores essent: vel quod domi elaboratum ha-
 bent, mallent de industria suppressere sibiq;
 reseruare, quam in publicum edere, & varia
 de illis variorum iudicia experiri.

Quapropter cum me quoq; licet infimum
 inter tanti viri discipulos grato animo profi-
 tear, Cumq; ipsa pietas iamdudum ad hoc
 qualecumq; officium praestandum me urgeat:
 & tua Christophore diligens petitio quotidie
 me instiget: ausus sum paucis quibusdam,
 quae mihi comperta essent de parentis vestri
 meiq;

PRAEFATIO.

meiq̄ præceptoris vitæ curriculo compræ-
hendere, & vobis MEVRERI FRATRES
non tantum bonorum paternorum hæredi-
bus, sed etiam, virtutum & eruditionis imi-
tatoribus nuncupare, mea q̄ opera alios ex-
citare, vt quod à me omiffum est, ipsi comple-
ant, quod q̄ crasso filo contextum adhuc rude
& leuidense prodit, adhibita censura elabo-
ratius perfectius q̄ reddant. Bene valete,
& conatum meum candidè interpretamini.
Lipsiæ mense Octobri anno Christi Jesu
M. D. LXXVII.

Bartholomæus VValtherus.

D. VVOLF GANGI
MEVRERI VITA
DESCRIP TA

à

M. BARTHOLOMAEO VV. ALTHERO.

Ascitur VVOLF GANGVS
MEVRERVS Aldenbergæ,
quod est Misniæ oppidum,
Bohemiæ vicinum, situm in
mōte arduo & vndiq; syluis cincto, cu-
ius radices alluit flumen rapidum Mu-
glitium, longo quidē tempore propter
stanni seu plumbi argentei venas satis
notum, viris tamen eruditione doctrine
& sapientia præstantib. parum celebre
ad eum vsque diem, quo in hanc lucem
editus est MEVRERVS, qui non aliter at-
que ARISTOTELES Stagiram, CATO
CENSORIVS Tusculum, patriam obscu-
ram conceptu satuque suo nobilitavit.

Huius pater VVOLF GANGVS, qui Ber-
reutō

a

reutō

reuto ex superiore Palatinatu Alden-
 bergam aduenerat Anno Christi 1488.
 venarum metallicarum studio permotus,
 arte sua, quam ex patre IOANNE ciue
 Greslicense viro honesto didicerat, opes
 mediocriter magnas sibi comparauit,
 talemque se erga incolas gessit, vt breui
 temporis spacio præcipuis in Collegio
 iuratorum ad res metallicas muneribus
 fuerit laudabiliter perfunctus, eoq; no-
 mine gratus Principi Saxonie GEOR-
 GIO, viri ingenti pietatis zelo animique
 magnitudine, & quæ ciuium huius loci
 peculiaris virtus est, hospitalitate ac be-
 neuolentia erga peregrinos: licet ex in-
 cendio, quod totum ferè oppidum ab-
 sumpsit, magna opum facta esset dimi-
 nutio.

Hoc parente natus est VVOLFGANGVS
 MEYRERVS XXIII. Maij, Anno Christi
 Iesu 1513. ex ELIZABETHA REUTERA,
 quod cognomentum et si PHILIPPI
 Melan-

MELANTHONIS matri esset: tamen
 vterque de hac cognatione in familiari-
 bus colloquijs sæpenumero sollicitus ni-
 hil temere affirmare ausus est, licet alias
 studijs & animis essent coniunctissimi.
 Quod enim in societate ciuili sæpenu-
 mero vsu venire solet, vt eorundem no-
 minum homines confluant, modo qui-
 dē diuersis in locis habitantes, de prima
 autem origine incerti, cum non tantum
 aliqui priuati, sed etiam totæ familiæ,
 imò populi, vel fortunæ iniquitate, vel
 certo quodam iudicio sedes patrias reli-
 querint, & alias occuparint: minimè mi-
 rum est in REVTORVM familia idem
 cōtigisse. Præter VVOLFANGVM ex
 eadē cōiuge suscepit alios 10. liberos, tres
 masculos, septem fœmellas, quarū duas
 in prima infantia amisit, reliquæ elocatæ
 omnes fuerunt viris metallicis: Inter fi-
 lios verò solum IACOBVM habuit artis
 suæ successorem, qui in vallibus Ioachi-
 micis

micis postea confedit, alij tres artibus liberalibus dediti Reipub. & Ecclesijs postea vtiliter inseruierunt. VVOLF-
GANGVS, de quo hic sermo est, in stu-
dio Philosophico & Medico: GEOR-
GIVS & IOANNES in Theologia, quam
ille apud Schnebergenses, hic apud Ne-
prauicenses integrè & fideliter docuit.

Eluxit autem in primis VVOLFGAN-
GIMEVREI annis præclara indoles &
animus studijs maioribus aptus, quàm
essent paterna. Itaque Scholam patriam
cupidè frequentare, & Præceptores at-
tentè audire, & audita diligenter domi-
ruminare. Hoc ocium literarium, vt fi-
lio iucundum, ita patri laboribus assi-
duis ijsque manuarijs assucto molestū
esse cœpit, quod arbitraretur illam inter
libros & chartas assiduam conuersatio-
nem, quandam desidiam & laborum
fugam secum attrahere. Et haud dubiè
litteras deferere, & operis metallicis in-
cum

cumbere coactus fuisset filius VVOLF-
 GANGVS, nisi anno ætatis XI. vix tan-
 dem hoc permittente patre, Pirnam mis-
 sus esset, vbi tum bonas literas docuit
 IOANNES SCHADIUS, vir moribus
 grauis & opinione eruditæ doctrinæ,
 prout illa erant regionum nostrarum
 tempora celebris, à quo Græca coniu-
 gebantur Latinis, raro illius illiterati se-
 culi exemplo. Præter magistri eruditio-
 nem & diligentiam crebrò solitus est
 MEVRERVS commendare ciuium Pir-
 nensium in peregrinos scholasticos li-
 beralitatem, quam ne nunc quidem pa-
 tiuntur minui, præsertim erga eos, vbi
 beneficium non malè sentiunt colloca-
 ri. Ex Schola Pirnensi Dresdam migra-
 uit, impulsus fama IOANNIS SCHEF-
 FELII, qui eo tempore & loco ludum
 regebat literarium, & postea Lipsiæ Iu-
 ris vtriusq; Doctor factus præter consu-
 latum, quem aliquot annos gessit præ-
 a 3 clarè

clare, amplissimis in Academia perfun-
ctus est honoribus. Neque enim illo se-
culo turpe habebatur prius in Scholis
exerceri eos, qui postea in Ecclesijs & A-
cademijs essent publica conscensuri pul-
pita, quin potius magno sibi adminicu-
lo illam fuisse palæstram multi magni
viri sunt liberè confessi. SCHEFFELIUS
autem MEVRERVM & propter ingenij
bonitatem, & propter studium diligen-
tiæ multùm amavit, suiq; amoris argu-
mentum esse voluit Græcum novi Testa-
menti codicem, quem discipulo fla-
granti studio Græcæ linguæ dono dedit,
quemq; MEVRERVS in aliorum Græ-
corum autorum defectu nunquam de
manibus tum deposuit, & postea ob
pietatem in DEVM, & gratitudinem er-
ga præceptorem semper magnificit.
Atque erant in hoc studio Græcarum li-
terarum MEVRERI tanti progressus, tan-
taq; de ijsdem magistri existimatio, vt
ado-

D. VVOLFGANCI MEVRERI.

adolescētulū natu grandioribus con-
discipulis præficeret, eiꝛue prælectio-
nem fabularum Æsopi Græcarum com-
mitteret, quo conatu cum seipsum do-
ctiorem reddidisset, & insuper Magistri
amorem, condiscipulorum admiratio-
nem sibi conciliaffet: Paulò pòst Lipsi-
am tanque ad vberiore[m] literaturæ
mercatum se contulit, vbi primos stu-
diorum fructus percepit. Nam eruditæ
doctrinæ qualicunque copia coniuncta
cum pietate & modestia facilè sibi ami-
cos inuenit, & patronos comparauit
tum alios tum inprimis præpositū Mo-
nasterij D. THOMÆ, quem adeo fauen-
tem habuit, vt iuniores monachos ab
hoc solo vellet in Græcis literis erudiri.
Non ita multo post Scholæ Thomianæ
Rector constitutus est CASPAR BORNE-
RVS vir in studijs humanitatis appri-
me doctus, de re nostra literaria optime
meritus. Huic multum placuit MEV-
RERI

REI ingenium, eruditio & diligentia, ideo cum sibi adiunxit, & laborū Scholasticorū socium esse voluit, eiq; supremum post se locum inter Collegas assignavit. Et retinuit BORNERS ad altiora euectus eundem erga MEYRERVM animum. Neque minor obseruantia MEYRERI erga BORNERSVM fuit, quem veluti alterum parentem amare, & vt patronum summum colere omni vitæ tempore, etiam absens non destitit. Testantur hoc literæ ex Italia scriptæ, quibus & studiorum & temporis & sumptuum rationem reddit, illiusq; consilium in rebus grauissimis expetit.

In his scholasticis pulueribus sibi diutius immorandum esse MEYRERS non putauit, sed animum ad maiora appulit, & quid in Academia doceretur, inquisiuit, ac iuxta præscriptum illius ordinē, studiorum suorum curriculū instituit. Vnde eam sibi studij Philosophici supellecti-

lectilem comparavit, quæ sufficeret ad primam lauream testimonio publico reportandam. Nam cum rerum cognitione orationis puræ & elegantis studium coniunxit, versus etiam scribere non infeliciter tentavit, & compos voti sui factus est anno ætatis 18. Decano HENRICO GODESCHALCO. Cumq; præ alijs harum regionum Academijs plerisq; ne dicam omnibus, disputationum publicarum exercitium à maioribus prudenter institutum diligenter à grata posteritate conseruetur: MEVRERVS iam Bacularius factus, cui deinceps & præsidendi publicè, & conferendi de aliorum proposita materia munus esset imponendum: non tantū loca doctrinæ publicæ & disputationū frequentare, & alios conferentes diligenter audire, sed etiam domi inter priuatos parietes cum suis amicis de studijs familiariter colloqui, & nonnulla in disputationem vocare, cui

b

re, cui

re, cui exercitio singulis septimanis dies Saturni peracta cœna erat destinatus, quando præfidente aliquo ad id præparato reliqui placidè conferebant, tum vt veritatem elicerent, tum vt sese tyronũ instar ad futuram pugnam præpararent. Hæc priuata paucorum diligentia plures excitauit, eosq; impulit, vt sese his adiungerent, à quibus etiam benignè sunt admissi vsq; adeo, vt loci angustia cogeret eos de loco capaciore esse sollicitos, & autoritas Magistri, cui esset noui collegij curatio commissa, permetteret illis locum doctrinæ publicæ. Vnde factum est, vt pluribus concurrentibus partim rei nouitate, partim studio discendi impulsis, quæ hæctenus erant in vniuscuiusque voluntate positæ συζητήσεως, postea legibus astringerentur, & in singulis collegijs institui iuberentur eodem die eademq; hora, quæ adhuc obseruantur relictento quidem nomine vespertinarum
dispu-

disputationum, sed mutata hora, nescio
 cuius religioso instituto. In hac disputa-
 tionum palæstra cum sese MEVRERVS
 totos annos tres exercuisset, cumq; stu-
 diorum ordinem secutus fuisset, qui est
 præscriptus: summum in Philosophia
 gradum petijt, quem consecutus est fa-
 cilè à Censoribus studiorum & morum
 rigidis illis ac seueris, & eisdem habuit
 autores & promotores vt amplissimus
 Senatus Lipsensis huic nouo Magistro
 non ambientem, imo ne speranti quidem
 permitteret gubernaculum Scholæ Se-
 natoriæ ad D. NICOLAVM apertæ, quã
 rexit annos sex in magna discipulorum
 frequentia, & ex qua prodierunt multi
 omnium ordinum viri præstantissimi,
 quorum opera fructuosa fuit non modò
 harum regionũ Ecclesijs, Scholis & Re-
 bus publicis, sed etiã exterarum. Etsi au-
 tem hæc schola non minus est astricta
 arctissimis disciplinæ vinculis, in qua &
 b 2 feru-

ferulæ quoq; sunt metuendæ contumacibus & negligentibus: tamen propius ad Academiae libertatem accedit, cuius Rector vel est Professor Academiae publicus, vel certè vnus de Consilio Facultatis Philosophicæ, cuius discipuli immunes sunt ab oneribus, quæ alios ferre oportet scholasticos, & pleriq; studiosi sunt, quorum nonnulli ad publicam doctrinam audiendam admittuntur, nonnulli prima laurea ornati non dedignantur Magistris suis docentibus vnà cum alijs assidere, quorum magnam copiam per scriptam inuenimus inter MEVRERI discipulos. Qua fide huic muneri præfuerit, & ij possunt testari, qui adhuc in viuis sunt, quiq; annorum adolescentiæ ac huius institutionis recordantur: & libellus ostendit in principio huius institutionis à MEVRERO conscriptus & discipulis propositus, nondum tamen in lucem editus: DE RATIONE ET
ORDI

ORDINE STUDIOꝝ V M RECTE
 INSTITVENDO; Quem optandum
 esset manibus studiosorū teri quotidie:
 ita enim maiori cum fructu studiorum
 curriculum instituerent, institutum feli-
 cius cōsummarent. Dum enim præ ino-
 pia consilij per omnia doctrinarum ge-
 nera veluti in amplissimo rerum amœ-
 nissimarum campo hinc inde vagantur,
 in copia inopes, plerumq; inanes domū
 redeunt, de qua remora scimus conque-
 stos esse multos viros clarissimos, qui
 suo exemplo alios ab illa vagabunda
 studiorum ratione sunt dehortati.

Cum hic esset MEVRERVS qualem
 diximus, quadriennio post vnanimi
 consensu & fideli statutorum obserua-
 tione cooptatus est in numerū collega-
 rum Collegij Principis minoris, succes-
 sor CASPARIS BORNERI, qui trans-
 latus fuerat in Collegiū Principum ma-
 ius, cuius sunt reditus ampliores. Et

b 3

fuit

fuit hæc successio initium alterius, quando post annos nouem in mortui BORNERI locum idem MEVRERVS fuit promotus. Atq; ita BORNERVS, quem in principio laborum Scholaſticorum habuit ſocium, publicorum commodorū ſucceſſorem viuens ſingulari cum voluptate ſenſit & moriens magno cum deſiderio optauit.

Particeps huius commodi factus MEVRERVS, de Academia etiam publicè benè mereri voluit, cum hætenus pueritiæ primæq; adoleſcentiæ ſua opera maximè ſe inſeruiſſe animaduerteteret. Neq; enim ignauia hi reditus Illuſtris: Principum munificentia fundati ſunt, & ſudoribus antecellorum amplificati, ſed ſtudio iuuandi rem literariam tum in alijs, tum præcipuè in ſtudijs humanitatis, quorum magiſtris etiam peculiariſſime ſunt deſtinati. Itaq; cum locum ſibi in conſilio communitatis ſtudij bonarum

narum

narum artium peteret: & receptus fuit libenter, & honestissimo Collegio studuit esse ornamento. Erat ijs temporibus ea profitendi Philosophiam ratio, vt ex Collegio Philosophico singulis semestribus forte eligerentur, quibus doctrina publica committeretur. Cum enim collegæ essent plures, stipendia Professionum pauciora & exigua: cumq; omnes digni haberentur hoc docendi munere: ea fuit à maioribus via inuenta, quæ neminem passa est illo honore & emolumento carere, nisi cui DEVS & fortuna inuideret. An crebra hæc Professorũ mutatio studiosæ iuuentuti profuerit nec ne, iam non disputo, quia huius loci non est: hoc saltem dico, illam consuetudinem post paucos annos fuisse immutatam, & certis quibusdam commissa ea, in quibus explicandis tantisper versarentur, donec aut ipsi decederent, aut collegio nostro Philosophico alij

co aliter visum fuisset. Proposuit igitur in Academia studiosæ iuventuti eo rerum statu MEVRERVS modò aliquid ex paruis naturalibus ARISTOTELIS, modò ex Metaphysicis, modò ex libris de anima, & paulò pòst vnanimi Electorũ consensu, Decani munus illi est impositum, vt gubernaret totius studij Philosophici cursum, quod præstitit fide summa, prudentia singulari: Et quoniam præ alijs Philosophiæ partibus, quas tamen non oscitanter neglexit, aut superbe contempsit, tum natura sua, tum sorte professionum, in eam potissimum incubuerat, quæ in naturæ obscuritate causisq; illius & effectis versatur, & Mathematicis disciplinis. insuper diligentem operam dederat: super illud fundamentum, quod iam probè iactum fuit, cognitionis vtriusq; linguæ, doctrinæ Phisicæ & Mathematicæ, extruere cœpit artem medicam, in qua addiscenda Præceptoribus

D. VVOLF GANGI MEVRERI.

ribus vsus fuit in hac Academia HEIN-
RICO STROMERO, GEORGIO SCHIL-
TELIO, IOANNE PFEILIO, SEBASTIA-
NO ROTH A, alijsque illius temporibus
medicis clarissimis, quos & docentes
publicè audiuit, & priuatim consuluit,
& post primum in medicina gradum
præfide SEBASTIANO ROTH A, disputa-
tionis amplissimæ de anima eiusque fa-
cultatibus, publicè ad argumenta obie-
cta respondit, & suorum progressuum in
hoc studiorum genere edidit specimen
illustre, quos etiam explorare & com-
mendare non dubitauit PHILIPPVS ME-
LANTHON, qui hanc disputationem sua
præsentia & obiectionibus ornauit.
Cumque intelligeret studium anatomes
in primis necessarium esse Medico, non
modò libros Anatomicos diligenter e-
uoluit, sed etiam operum naturæ inspe-
ctor oculatus esse voluit. Quoties igitur
vel à nostratibus Germanis, vel ab exte-
ris,

C

ris,

ris, vt EVSTATHIO QVERCETANO Gallo, fortè Lipsiam transeunte: vel ab APOLLONIO MASSA Italo, ad aliquod tempus in his regionibus cōmorante, ac medicas manus cuidā illustrissimo corpori adhibente, occasio inspiciendi sectionē corporis humani se offerret, tam hīc, quàm in vicinia, illā arripuit avidè; & quæ dicebantur tam ab anatomico, quàm aliis Medicis notatu digna excepit studiosè, cuius diligentiaē testis est libellus, quem ex talibus observationibus conscriptum reliquit.

In hoc pleno artis medicæ cursu mira incessit MEVRERVM cupiditas visendi Italiam, quam sciebat florere viris solidè doctis in omni scientiæ genere. Itaque propriis sumtibus cum VVOLFFGANGO VVERTERO, VLRICO MORDISIO, IOANNE SPREMBERGERO, & GEORGIO FABRICIO iter ingressus est, & primum appulit Patauium, ibiq; se totum

tum tradidit arti medicæ, exceptis ijs horis, quas in studia humaniora & Philosophiam impendit, quorū Professores tum temporis erāt LAZARVS BONAMICVS & M. ANTONIVS IANVA. Quoscunq; autē sibi audiendos putavit, eorum benevolentiam vera ratione quæsiuit, præceptorum obseruantia, literarum amore, veri rectiq; studio. Hinc peritissimus eius seculi Anatomicus, ex inferiori Germania in Italiā vocatus, ANDREAS VESALIVS Bruxellensis illum suum appellavit: excellentissimus Medicus IOANNES BAPTISTA MONTANVS vt filium dilexit: M. MONTAGNANA, quandocunq; medicinam fecit, comitem sibi adiunxit: Eximius studiorum humanitatis Doctor LAZARVS BONAMICVS inter familiares habuit, reliqui omnia humanitatis officia prolixè illi obtulerunt.

Neque satis habuit, fines Italiæ attingisse, sed cum VVERTERO & FABRICIO

V I T A

totam penè illam oram peragrauit, in qua peregratione sibi etiam VALE-
RIVM CORDVM EVRICIIF, adiunxit,
cum quo altissima montium cacumi-
na, rei herbariæ studio perreptaui. Ac-
cùm Romæ aliquantisper substitisset, si-
bi que ALPHONSI FERII, Professoris Chi-
rurgiæ: IOSEPHI CINTHII simplicium
explicatoris, nec non LVCAE GAVRICI
excellentissimi Astronomi, aliorumque
benevolentiam & charitatem conciliaf-
set: Neapolim profectus est, vbi inter
Philosophos præ aliis SIMONEM POR-
TIVM: inter Medicos BRANCALEON-
TEM prædicauit, vnde & alia Italiæ loca
& illustres Academias perlustrauit, illarum
Professores publicè audiuit, domi
salutauit, Bononiæ LVDOVICVM BVC-
CAFERREVM Philosophum: Ferrariæ
ANTONIVM MVSAM, & HIERONYMVM
FRACASTORIVM, medicos, Florentiæ
MATTHAEVM CVRTIVM medicum, & PE-
TRVM

D. VVOLFGANGI MEVRERI.

TRVM VICTORIVM de philosophia & literis humanioribus præclare meritū, & si quid visu dignum esset, avidissimè cognouit, diligentissimè narravit. Longum esset referre singula, quæ qui desiderat, is legat itinera GEORGII FABRICII Italica, quorum comes indiuiduus MEVRERVS fuit, & quem vnicum voluit autor esse huius operis censorem & emendatorem. Contigit autem illis annis, quibus MEVRERVS in Italia fuit, vt MAVRICIVS Dux Saxoniae, post obitum patris HEINRICI, & de Republica rectè instituenda, & de Ecclesijs ac Scholis harū regionum reformandis diligentem curam susciperet, præcipuè verò de Academia Lipsensi sollicitè cogitaret. Itaque vtriusque linguæ Professore IOACHIMVM CAMERARIVM Tubinga accersi curavit, & Vuiteberga GEORGIVM IOACHIMVM RHETICVM, excellentissimum Mathematicum. Cumque adhuc desiderare

c 3 derare

deraretur eximius quidam Philosophiæ
 Aristotelicæ explicator, qui solidè & so-
 briè eam doceret hæctenus intricatam
 spinosis quorundam disputationibus,
 & ex interpretum lacunis potius, quàm
 veris fontibus haustam: præ multis aliis
 MEVRERVS adiens dignus visus est illo
 loco & munere. Itaque literis publicis,
 consultore PHILIPPO MELANTHONE, à
 Collegio Philosophico ad hoc munus ex
 Italia euocatus, licet ex medio studio-
 rum cursu retraheretur, tamen paruit li-
 benter, & doctrinam Aristotelicam pro-
 fessus est fideliter annos integros XXVII.
 neque ab illo munere discessisset, nisi au-
 toritate amplissimi Collegij medici, in
 demortui Decani dignitatem & profes-
 sionem successisset, quod munus cum
 requirat non solum Theoria eximium
 medicum, sed etiam praxi celebrem:
 MEVRERI studio & labore totos annos
 XIV. est laudabiliter & integrè admini-
 stratum.

stratum. Quæ spes de MEVRERO ad arduam hanc prouinciam administrandam vocato erat à tota Academia Lipsensi concepta, eam ille sua eruditione, diligentia & docendi ordine ac perspicuitate longè superauit. Ideoque indies maior studiosorum concursus fiebat, ad eximium illum Philosophum audiendum, & multi clari in Academia viri, imò magnus ille PHILIPPVS MELANTHON Vuiteberga adueniens non rarò cum IOACHIMO CAMERARIO visus est locum doctrinæ illius accedere, & sua præsentia nouum Professore per se factis commendatum, auditoribus & toti Academiae reddere commendatiorem. Multum enim valet ad studiosam præfertim adolescentiam iudicio carentem præclara magnorū virorum de docentibus existimatio. Hinc indies MEVRERI autoritas magis magisque crescebat inter collegas suos, qui illū paulò post idoneum

neum

neum iudicabant, vt loco Cancellarij
 Academiae, quod Episcopi Martispur-
 genfis peculiare est officium, totum actū
 promotionis eorum, qui summo in arti-
 bus humanioribus gradu erant deco-
 randi, gubernaret ex clemētissima con-
 cessione AVGVSTI Ducis Saxoniae eo
 tempore administratoris Politici eius
 diœcesis, cūm coadiutor esset rerum Ec-
 clesiasticarum GEORGIVS Princeps An-
 haltinus. Hæc causa fuit, quod vndiqua-
 que viri docti eius amicitiam expete-
 rent, tam apud nos, quàm in alijs Ger-
 maniae locis. Inter nostros præcipui fu-
 erunt CASPARVS BORNERS, quem vt
 patrem coluit: IOACHIMVS CAMERA-
 RIVS, IOHANNES PFEFFINGERS,
 ALEXANDER ALESIVS, HEINRICVS
 SALMVTHVS, LEONARTVS BADHORN,
 VICTORINVS STRIGELIVS, quos
 non tantum rebus secundis amavit, sed
 etiam in aduersis nunquam deseruit,
 Vuite-

D. VVOLF GANGI MEVRERI:

Vuitebergæ LV THERVM, MELANTHO-
NEM, IVSTVM IONAM, PEVCERVM: Ti-
guri GESNERVM: Tubingæ FVCHSI-
VM & SCHECKIVM: Argentorati STVR-
MIVM & GERBELIVM amicissimos ha-
buit. Quid dicā de VVERTERIS, NÆVIIS,
FABRICIIS fratribus? quid de aliis aliorum
locorum viris celeberrimis, quorum po-
stremus non est GEORGIUS AGRICOLA
rerum metallicarum scriptor nobilissi-
mus? Dies profecto me deficeret literis
legendis, quæ sunt apud hæredes virorū
præstantissimorū, quibus singularē amo-
rem suum in MEVRERVM nostrū sunt te-
stati, & magnā ingenij & eruditionis lau-
dem illi tribuerunt. Apud externos verò
quam semel contraxit amicitiam hu-
manitate & candore suo, eam constāti-
simè retinuit, & coluit sanctissimè. Te-
stes sunt literæ PAVLI MANVTII Venc-
ti, APOLLONII & NICOLAI MASSÆ, me-
dicorum excellentissimorum, & LVCAE
d GAY-

GAVRICI Astronomi Romani, qui non
 dubitavit epistolam MEVRERI, propter
 ea quod ex Ciceroniano fonte, vt ipse
 loquitur, esset deducta, tum aliis viris
 doctis, tum verò ipsi summo Pontifici
 legendam dare. Sed ne ab instituto lon-
 gius digrediar, redeo ad MEVRERVM,
 cui annus ætatis 35. multum honoris
 & autoritatis attulit. Etsi enim tum
 propter vrbs obsidionem, tum propter
 contagium, quod obsidionem est secu-
 tum, vna cum aliis quibusdam Professo-
 ribus publicis ijsque præcipuis Lipsia se-
 cesserat: tamen cum fato functus esset
 CASPARVS BORNERS, absens ex Colle-
 gio Principis minori in maius est trans-
 latus, quod antea quoque diximus, cum
 prensationes & ambitus legibus etiam
 prohibiti nondum essent vsitati. Cumq;
 post illam honoris accessionem reuerte-
 retur ad operas publicas, hiberni seme-
 stris Rector vnanimi electorum consen-
 su factus

fu factus est, quod munus graue ea gesti-
fit fide & diligentia, vt sequentibus an-
nis vna cum IOACHIMO CAMERARIO,
grauissimis de Republica nostra literaria
deliberationibus interesset, eamque ope-
ra & consilio suo stabiliret, augetet, am-
plificaret, ornaret.

Hi labores & curæ publicæ priuata
ipsius studia neutiquam impedierunt.
Nam cum se arti medicæ deuouisset, &
tam in Germania, quàm Italia ætatis flo-
rem in ea consumpsisset: anno sequenti,
qui fuit ætatis 36. cum BLASIO THAM-
MULLERO, & BALTHASARE CLEINIO,
medicinæ Doctor publica renunciatio-
ne creatus, & ad amplissimum medico-
rum Collegium cooptatus est. Ac licet
multos adhuc annos in explicandis ijs,
quorum gratia ex Italia fuerat euoca-
tus, versaretur: tamen vtrique collegio
fidem datam seruauit integrè, docendo
Philosophica & faciendo medicinam,

& si quando occasio offerebatur, inquirendo in studia candidatorum medicinae, quibus etiam clementissima concessione MICHAELIS Episcopi Martispurgensis, tam infimos, quam summos honores attribuit. Tantus autem Academiae & libertatis Academicæ in eo amor fuit, ut excelsa animo plurimas occasiones sperneret perueniendi ad amplissima munera. Cum enim aliquando magni alicuius viri literis benignissimè admoneretur, ut vitæ illi umbratili, quã hactenus egerat, splendorem aulicum præferret: negavit se alterius esse velle, cum suus esse posset. Vnum adhuc deerat MEVREO, ut qualis esset ipse, tales quoque de se genitos relinqueret, quibus in hac vita mortali quandam sibi immortalitatem pareret. Quare post ferias preces & multas deliberationes cum amicis cœpit cogitare de coniugio, cuius domum sedemque sibi delegit familiam.

liam antiquissimam & celebrem BLASE-
BALGIORVM, & autoribus PHILIPPO MĒ-
LANTHONE ac IOACHIMO CAMERA-
RIO, tanquam pronubis in matrimoniū
duxit virginem pudicissimam & lepidis-
simam MARGARITAM, filiam CHRISTO-
PHORI BLASEBALGII. Hic nepos fuit
IACOBI Ædilis Lipsensis, qui pro sin-
gulari erga Ecclesiā & literas amore, de
suo legavit certos redditus, quibus vte-
rentur adolescentes ex sua familia apti
ad studia pietatis & bonarum artium.
Huius viduam APOLLONIAM duxit in
matrimonium IOANNES à Vvidebach,
cuius beneficam in pauperes liberalita-
tem Lipsiæ quotannis stato die expe-
riuntur multa millia hōminum. Cum
hac MARGARITAIN coniugio vixit an-
nos XXVI. & ex illa procreavit liberos
nouem, filios sex & tres filias, ex quibus
adhuc superstites sunt tres filij: PHILIP-
PVS iuris vtriusque Doctor: CHRISTO-
d 3 PHORVS

V I T A

PHORVS Mathematicum Professor in Aca-
 demia Lipsica, medicinæ candidatus: &
 IOANNES Theologiæ studiosus. Præter
 ea duæ filia, quarum alteram MARGA-
 RITAM habet in matrimonio BARTHO-
 LOMÆVS SVSMILCH Senator Lipsensis,
 alteram CLARAM GEORGIVS BOLMAN-
 NVS Fribergensis. Reliquos vel infantes
 amisit, vt CHRISTOPHORVM & ZACHA-
 RIAM, quorum vterque cum fratre ge-
 mello natus obiit relicto altero supersti-
 te: vel in ætatis flore, vt M. VVOLFFGAN-
 GVM 25. annorum iuuenem egregium,
 & ad omnia summa natum, & ANNAM
 virginem annum agentem 20.

Quam bonus autem paterfamilias
 fuerit, & diligēs rerum domesticarū ad-
 ministratio, & coniugij suauitas, & libe-
 rorum pia ac liberalis educatio ostēdit.
 Familiam ita tractauit, vt alacriter do-
 mino etiam absenti fidem datam præ-
 staret, studiumque probaret. Coniugem
 pluri

plurimum amavit, eamque singulari comitate coniuncta cum grauitate tractauit. Animaduertit enim sibi eam contigisse vitæ sociam, quam pietas Deo commendabat: humanitas, benignitas, candor, æquitas hominibus in communi vita: pudicitia, sedulitas, taciturnitas marito. Liberis masculis pædagogos præfecit, & ad eorum studia ac mores ipse quoque subinde respexit. Cumq; recordaretur quanto sibi vsui fuisset conuersatio cum exterarum regionum viris clarissimis: PHILIPPVM iam philosophiæ magistrum factum, & in iuris studio aliquot annos versatum in Italiam misit, quem magno cum gaudio vidit reuersum, ac publico testimonio ornatum: in illa loca etiã missurus filium CHRISTOPHORVM, nisi publicum docendi munus in Academia huic impositum consilium patris mutasset. Filias matri educandas reliquit, quam sciebat optimam earum virtu-

V I R T U T A
virtutum esse magistram, quas in hoc se-
xu oportet elucere. Hanc suam charis-
simam coniugem cum peste extinctam
amisisset: in luctus acerbitate, viduitate
& solitudine reliquum vitæ decennium
terere maluit, quam sibi molestiam, li-
beris nouercam, rei familiari calamita-
tem accerfere.

Vidit tamen coniunx maritum no-
mine & re Senatorem in Repub. Lipsensi
eo tempore, quo maximè illa abundauit
viris doctis & sapientibus, in quorum
gubernatione PLATO beatitudinē col-
locat ciuitatum. Huic dignitati paulò
post longè maior accessit, cum mortuo
nobili & amplissimo viro, D. MARTINO
DREMBACHIO Collegij medici Deca-
nus esset factus, & relicta Philosophia
medicinam doceret, quam hactenus
multos annos fecerat, artem iuuante iu-
dicio, confirmante experientia, & se-
quente felicitate.

In hac

D. VVOLF GANGI MEVRERY.

In hac statione dum sanctè & integrè
persistit, & Dei benedictionem, & Prin-
cipum in Repub. virorum gratiam, & di-
scipulorum obseruantiam, & ciuium
gratitudinem prolixè est expertus, donec
tandem annis & curis satur, deficienti-
bus corporis & animi viribus, ex hac mi-
sera & caduca vita ad illam beatam &
æternam euocatus, in vera inuocatione
Filiij Dei, quem omni vitæ tempore vni-
cum salutis autorē, & perpetuum apud
æternum patrem intercessorem religio-
sè coluit & constanter est confessus, pla-
cidè obdormisceret VI. D. Febr. anno
Christi Iesu M. D. Lxx xv. C. V. Ann.
Lxxi. M. viii. D. xiii. H. x. Corpus
eius honorificè sepultum est in templo
Paulino ad latus cōiugis & filij VVOLF-
GANGI, concionem funebrem habente
VVOLF GANGO HARDERO, S. Theo-
logiæ D. & Pastore templi ad D. Nico-
laum

V I T A

laum, qui pro primis literarum initijs, quæ ex hoc magistro didicerat, hoc vltimum gratitudinis officium animo quidem promptissimo at mœstissimo præstitit. Funus curatum ita, vt ex luctu publico, & omnium ordinum singulari planctu, & comitatu frequentissimo appareret, scholam nostram magno præsidio, Rempub. ornamento, ciues adiumento fuisse orbatos. Et est cum ipso quidem actum præclarissimè. Nam grauis curis & molestijs liberatus, maioribusque periculis impendentibus exemptus, modò viuit vitam felicissimam & sempiternam, in perpetuò conspectu Dei, & iucundissima piorum hominum Angelorumque conuersatione. Præterea eam de se post obitum reliquit nominis existimationem atque famam, vt nemo nisi improbus audeat sanctissimos eius manes turbare: boni omnes
memo

memoriam optimi viri conseruent, tue-
antur, venerentur. Hanc amplificabunt
monumenta ingenij, quæ hæctenus bi-
bliothecis discipulorū & scrinijs hære-
dum clausa, deinceps in publicum eden-
tur tam in philosophia, quàm medicina,
solidæ eruditionis & singularis perspi-
cuitatis laudem auctori apud posterita-
tem conciliatura. Nostræ verò Acade-
miæ & defunctis liberis optandum fue-
rat, licuisse ei nobiscum viuere diutius,
cuius opera priuatim & publicè multis
potuisset esse fructuosa.

Sed quoniam ita æterno Deo visum
fuit: par est nos quoque in clementissi-
ma illius voluntate acquiescere, & per-
petua animi gratitudine MEVRERI me-
rita celebrare, eiusque virtutes imitari,
ac Deum rogare, vt in illius aliorumque
præstantissimorum virorum morte no-
bis ereptorum locum idoneos successo-

VITA D. VVOLF GANGI MEVRERI.

res constituat, & Ecclesijs pacem, literis
ocium, Rebus publicis tranquillitatem
concedat, donec in illam cœlestem Aca-
demiam congregati, vberem omnium
rerum cognitionem ex ipso sa-
pientiæ fonte hau-
riamus.

W 1999

[70/98]

ULB Halle 3
001 915 363

Sb.

V 3 17 ✓
Retro ✓

70

78.

V I T A
CLARISSIMI
PHILOSOPHI ET ME-
DICI, Dn. VVOLFANGI MEV-
RERI, COLLEGII MEDICI DE-
cani, & professoris publici in
Academia Lipsica

Descripta
à

M. Bartholomæo VValthero.

L I P S I A E,
Excudebat Abraham Lamberg
ANNO M. D. LXXXVII.

